

A LEBEGŐ SZÉLHEZ

Te puha! Te szilaj!
Te anyagtalan és színtelen,
Ki mindig hozzánk jössz,
És mégsem vagy sohasem nálunk;
Te, ki viseled önnön testedbe fúrva
Az éles hegyeket, a tarajos tengereket,
A csiklandós, borzas földeket,
A nagyot, a kicsit, a keményet, a lágyat,
A szárazat, a nedveset,
Élőt és élettelen, fénylőt és tompát.
A színeket s az illatokat;
Ó, te, ki a levegő nagy üvegébe
Olvasztva őrzöl, csillogtatsz
Minden testet!

Jöjj, most jöjj és –
Szemed nincs, karod nincs, szád nincs,
De lásd, és öleld, és csókold
Körül őt,
S ott legyen helye,
Hol világot ölelő alakodban
A szív lenne benned.

A KEZED

Miért szeretem úgy
Fogni a kezéd?
Két kicsi kézzel kormányzol engem.
Ezt a hatalmat honnan veszed?
Belém csak úgy átfut
Valami áram
Parancsolón és kérőn,
Zavaros, édes, értetlen jelekben.
Nem is én döntök, mit kell tennem;
Egy csöppnyi simaság
Bebújt a megoldott ökölbe.
Ilyenkor mindig felkapnálak ölbé,
Egyetlen kéz, kar lennék
Téged féltőn emelni, vinni,
Ahogy a kezem viszi a kezéd...

Nézem összefogott kezünket.
Érzem, hogy te fogod.
Viszem a kezünk ölelését,
Amerre akarsz.

Miért is szeretem úgy fogni a kezéd?

Fogni a kezéd, s enyémnek tudni,
És sűrűn fogadkozó kis szorítások
Szerelem duzzasztó mágnesébe fogva
Menni veled, menni, menni,

Örökké, kézen fogva...
Mert kemények a nyelvek,
Szigorú szerszámaim,
A puskák is kemények,
És kemények a kezek.
Durva minden, amit
Fogni kell kezemmel.

Csak a kezéd tudnám,
Amíg élek, vinni,
Fájó görcsök nélkül,
Sebesülés nélkül,
Nem reszkető kézzel,
Puha szerelemmel.

MERJ MELLÉM ÁLLNI

Ha múltba, közönybe menekülve
Elfuthatnék a nékem szánt sors elől,
S csak neked élni boldogan,
Már biztos, megélt életet adnának,
S mindent tudnék előre:
Nem kellene!

Az ismeretlen *mai* világ a legszebb.
Nekem így jó: forrón megélni sorsom,
A sosemlátottat jelennek látni,
S minden ígéretet így bevárni.

De nélküled nem. Nem nélküled akartam.

Maradj velem, merd végigélni
Azt, amiből csak én vagyok biztos neked.
Sohasem engedek
Belőled egy sejtet se másnak.
Ha egyetlen igazgyöngye
Volnál is a világnak,
Akkor is mernélek követelni!

Őrülden vakmerő,
Konokul a napot leöklöző
Hős és kérő fény leszek veled.
De nélküled
Elégett, elfogyott lámpafény,
Pislogni nem akaró,
Sötétté hűnyó semmi.

Örökre válassz:
Csak naptól kacéran fénylő gyöngy,
Vagy belülről, tőlem izzó vércsepp
Akarsz lenni?

Elbújok álmaidba
S szemedbe villogom még százszor, ezerszer,
Mit annyiszor – varázsrontón – akartam:
Hogy ne válasszunk kényelem-halált
Ahelyett, mi még nyugtalan, halhatatlan.

ÉBREN

A sötétbe odaterített
Árnyékok és világoskékek
Féltékenyen dognak előlem
Mikor úgy megölelnék.

Milyen édes lehetsz ha alszol.

Alszik a szemed. A kéket
Takaró pilla-hártya-tüll
Foszforos nagyon titkolt vágyak
Ömlésétől ázik belül.

Alszik a szemöldököd. Szeszélye
Most is ki-kinyújtózik, borong,
Ahogy hódol vagy ahogy tagad
Az ébredni-ítélt álom köd.
Alszik – édes két olyan ívvel,
Ahogy csak a te szemed felett
Alhat, a szemöldököd.

Alszik a hangod.
Ki-nem-mondott holnapi bűgő mondatok
Feszülnek. Azért süket az éjjel,
Mert soha egyetlen rezzenéssel
Nem hallotta a hangodat.

Alszik a hajad.
Meg-meggyűrött
Egymásba ölelő tincseket
Ringat nyakadba bomlott copfod.
Reggelig minden sornyi gyöngyén
Még egy aranysejt ered.

Alszol. Alszik a mozdulatod,
A benned fojtott mese-táncok,
Lépések és ölelések,
A pillanatnyi részletek,
Mindenik külön elaludva
S álomba fűltan együtt egy
Csipkerózsika-mese.
Mióta és hányszor éltem
Benne én is, ismerem
Minden ideges rezzenésed
Mikor születik s alszik el...

De most, így?...
Édes lehetsz, ha alszol...

Ha az éjszakába oldva,
Sugár-szemekre bomolva
Odaszöknék, hogy megnézzelek –
Melletted pisszegve szólna
A gondolat bennem a szóra;
Nem tudhatok s nem érthetek!
S így elaludnék – belenyugodnék.
Hogy forrok, fájok – azért élek,
Mert szépség ennyi kín veled.

MÁJUS-ESŐK

...Mert mikor nem benned gyönyörködöm,
Azt figyelem hogy gyűl össze a zápor.

Madarak árnyai suhannak végig mindenem, mezőn,
A gyorsan-suhanó föld árnyékánál is sebesebben,
S búvólten utánuk rántják a tekintetem.
De lihegve lemaradok egy oldal alján,
Hol a tejnek-szánt zöldfüvű völgyekbe
Bandukolnak vissza, szembe velünk,
Mint gubás öreg parasztok,
A barnára száradt tavalyi kazlak.
A karók hegyére, mint homokóra,
Az elomló utolsó fehér felhő
Pattogó, forró szemetet hullat.
Az erdei úton, a súlyos porba
Kiterült keréknyom-karikákba
Rajzolja korai madarak hangját
A türelmes, tízszer is törülő szél.

Aztán egy pillanatra megremeg a világosság,
Mikor dübörögve elgurul a kerek nap
A más völgyek fele lejtő hegyek bádogfedelén.

S a villanásnyi csendben visszanézek rád.
A pilláid alatt egy picurka csepp:
Egy percig nem törődtem veled,
A kezed is elengedtem...

Ó, mi érhetne

Annyi millió év előtt a májust...?

VIRÁG-VERS

A virágok, a füvek, a fák nem tudnak kacagni,
Még akkor sem, ha vállukon vihetnek,
Ha szoknyád szelétől lebben a levelek tenyere,
Akkor sem, ha derekad érik sárga és lila csókok,
Ha nyakadba nyúl a füzek ujja.

De messze erdők remegnek,
Mikor a kertnyi földre lépsz,
S a szélben átborzong, hogy megölelt.

S ha pengénének a virágok,
Ha kondulhatna a hóvirág harangja,
Csengenének az ibolyák,
Egy pillanatra
Megtorpanna a száguldó ég,
Aztán – tovább!
Szilajabb száguldással taposna végig a szél
A szóló szirmokon.

S mikor a kertet, az utcát, az erdőt járod,
Zengenének kelyhek kacajára, szirmok színére
Hangszerelve, tavasztól-októberig a virágok.

KÉRELEM

Légy jó a tavaszhoz, édes.
Simogasd meg a hegyek éles,
Érzéketlen gerinceit,
S a dombokat, melyek mint legelő állatok,
Lassan elmásznak az ég faláig.
Cirógasd meg a borzas, mogorva fákat,
És sajnáld a sokszor-zuhanó patakot.
Nézzed, nézzed a kék eget,
Mert úgy szereti a szemedet!
S őrizd meg a virág-szagot,
Amelytől megbolydul mindig a csend levegője,
Mikor hozzáér,
És születik a szél,
Aki körülleg borzongó kérelemmel,
Hogy légy jó a tavaszhoz, édes.
Túrd a tócsák rajongó, fényes,
Rádnéző picit szemeit,
Cirógasd meg a konokul ácsorgó fákat,
És sajnáld az önként-zuhanó patakot,
Fogd fel az esőcseppeket
Mielőtt tóba hullnak és tengerré nem lehetnek.

Szeresd őket, mert mindenikük vagyok.
És ahányszor törődsz velük,
Annyiszor szerethetsz.

HONNAN VITTEM NEKED A VIRÁGOT

Elmondom azt is, édes.
Hiheted-e, hogy türelmes gyökerek ujja
Azóta gyűjti ezt a hófehéret,
Mikor csak hullt, csak hullt,
S a pelyhekből nem álltak össze még a rózsák?

Reggel az anyákkal piacra menő kislányok
A járdán sifítelve, mondogatnak magukban,
És hirtelen kigondolt játékokat játszanak:
Átugrálják a léckerítések
Keresztbefekvő árnyékait.
Ilyenkor meglibben rajtuk a rövid szoknya.

Így nyíltak ki a lehülő éjszakák
Keskenyülő sávjain átlibbenve
Az idei bimbók is, egymás után.
Mindig bontott egyet a szél
A lazuló, engedelmes szirmokon.

Az orgonák óriás ágai itt libegnek a város felett,
Mert mindenütt érzem őket.
És megszagolják áhítattal a kislányok is,
S máris elfeledve táncolnak tovább
Félhangosan dúdolt dallamokra.
Ó, el is szégyelnék maguk,
Ha tudnák, hogy észrevettem őket!
Hát lehajlítom magam elé
A rugalmas szél-szárú tömött fellegeket.

Esténként holdfényes portól bolyhos a járda.
Álmosan mennek haza a kislányok.
Mefogóznak a nyikorgó kosár fülébe,
Vagy anyjuk ujját tartják, mint hatalmas, meleg
tulipánszárat.
S már nem ugrálják át a villany-vetette árnyékokat.

Ilyen kislány voltál, mikor először jutott eszembe
Virágot vinni neked.

KÉKSZEMŰNEK

Játsszunk májust
Ne csodálkozz
Ilyen játék nem volt még

Közel hajlok majd a földhöz
És a szemed lesz az ég
És öllelek és szorítlak
S nézek addig nézek rád
Amig mint kis déli felhő
Megmozdul csöppet a szád
S rácsókolok mosolyodra
Ajkad sarka olyan part
Minek picic remegése
Eget s vizet visszatart
Szédült összeolvadástól
Gonoszkodni akarok
Csábítani és kicsikarni
Lassan lassan hogy a sok
Régen kívánt kicsi kincsset
Tőled mind mind elvegyem
Szirmonként és ajakanként
Enyém virágom legyen

Játsszunk májust
S nyárra őszre
Tudod már és szereted
Hogy
Földre fektetem a fejem
S égnek nézem szemedet.

LEGSZEBB SZERELMIVERS

A virágok, melyek a szerelem
egyik hónapjában segítettek nekem.
elmúltak.

A versek, melyek a szerelem
egyik évszakában segítettek nekem,
alszanak.

Kész gyöngyszemhez nem ragasztgat már a tenger,
ezért elárvul minden, amit elhagyunk, mert kész!

Legszebb szerelmiversem nem adom.

Legszebb szerelmivers, mit most se,
sohase mondok el, mert megvan
a szerelemben, – se keresni, se kérni,
se hívni, se hálálkodni nem kell.

Legszebb szerelmiversem sosincs kész,
pedig lassan belegyűjtök mindent,
mi segített:

egyszeri történetünket s a világtörténelmet,
kényes hangulatokat és kőszerszámokat,
törvényeket, társadalmi formákat,
aranyat, pénzt, erőt,
másnak kiadott lírai titkokat
és megmutatott materialista érveket,
tömegdalok hatását és olyan örömeket,
hogy millió ember báljában az egyetlen érdekel!

Emberi áramvonalaimba fogadok mindent
– hisz ez a céloom –
mi nyersen kívülről támogatott,
hogy megnyerő legyek és megszeressenek.

RÓZSA-VERS

Variációk egy emlékre

...Kihajlott az útra
Ezüst szárú bokra,
Arany szálú csokra.

Túl a kerítésen
Kurtacopfos lánykák
Eszterláncot jártak,

Mint csokra arany
szála,
bokra ezüst szára
hegyén, itt a rózsán
sziromlevelek...

S kézen fogott hangjuk,
Csücsöri harangjuk
Halkan cilimpelt egy
Hosszú éneket.

Keringett az ének
Nóta karikába ...
Mint a rózsaszirmok,
Körbe-körbe járva...

A csészelevelek tánca

Mi voltunk az első színes csöppek.
Hajdan bimbó volt a rózsza, szép!
Ölünkől a többi szépek jöttek,
Lábunk már a szár szélére lép.

Első sor szirmlevél

Még szebbek. Az első szépek lánya.
Kinyílt már a körbe-karikánk.
Táncolunk és öleljük a lányunk,
S ölében hord minket még anyánk.

Külső sor szirm

Pici blúzok, pici színes selymek.
Kuncogunk: ha egy kis kék bogár,
Vakmerő fiú a körbe rontna –
Összefutva kikergetjük már.

Belső sor szírom

Nagyot-alvó, pici szájú szépek:
Unokák és majdani leányok.
Karikánknak bimbó-belsejében
Csak tipegnek táncot-játszó álmok.

Ezüstszálú bokron,
Aranyszálú csokron
Túl a kerítésen
A legbenső szírmok
Eszterláncot jártak.

Tüskés rózsát téptem,
Tüskéit letéptem –
S megjött a legényke,
Rózsa a kezébe,
Mint akit itt várnak.

Forog az eszterlánc,
Keringnek a szírmok.
Futok szála körül,
A karikát járom.

Ejnye, ide nézzen,
S engem fogjon kézen!
Ott játszott a párom.

Megmutatom neked a rózsát

Letéptem egy szálban az időket,
Tenyeremen nyílnak, rám lehelnek
Asszonyok: a holtak s még nem élők.
Higgyétek! a rózsák énekelnek.

S minden este más sziromsor perdül
Bimbó-belsejétől-váló táncra,
S másnapig az ő énekük hódít:
Uralnak a rózsá illatában.

Szirmai oly régi szépanyáknak,
Kiket ma már nem néznék rokonnak –
Rásimulnak szára tövisére,
Ezt tudnak még: szúrásoktól óvnak,

S hogy unokám mily szép! a bimbó súlyán
Érzem: ma hiány a könnyúsége...
De illat – csak a tied szól belőle,
Az én napomnak benned él a vége.

Süt a nap, – a rózsá,
Rózsá hervadóba!
Kicsi kancsót fogtam,
Szaladtam a kútra,
csorgó csappal, vízzel,
csengő cseppel, tízzel
meg- és meglocsoltam.

S másnap megcsókoltam
Gyönyörűre bomló,
álmaimra omló
ajkai harangját
sokszor megcsókoltam.

...Kihajlott az útra...
Mért hajlott az útba!